

מי שאחזו פרק שביעי גיטין

ע.

עין משפט
גר מצוה

א (מ"י פ"ד מהל' דעות הלכה ב):
ב (מ"י שם):
ד ג מ"י פ"ד מהלכות דעות הלכה עו:
ה ד מ"י שם הלכה א (והלכה עו):
ו ה ו ז מ"י שם הלכה יט
טו ט"ז מ"י שם הלכה יט
ז ח מ"י שם הלכה יט:
ח ט מ"י שם הלכה יט
ט י מ"י שם הלכה יט
י כ מ"י שם הלכה יט:

לעזי רש"י

פיו"ר (פיו"ר א).
קחת.
פשו"ר. מעד.
ק"ת"א. עזות. התכונות
שור"ס.
ק"ו"ג. כוכים.
שב"ל (שב"ל).
מטובה. גר שח"ס.
סינש"א (אינש"א).
דגה.
אילנדרא (אלינדר"א).
כסבר.

ר"ב שימי בר אשי עבד ליה להווא עובד כוכבים ב'ו. הקשה ה"ר אלחנן אמאי לא אסור לרפואה העובד כוכבים כדאמרין ב'פ' און מעמידין (ע"ז דף טו.) גבי מילדת ומניקה אפילו בשכר לפי שמגדלו לעבודת כוכבים ואור"י דשמא כדי להתחכס ברפואה שרי כדי שידע לרפואה ישראל ע"י כן א"ר העובד כוכבים היה יודע שהיה בקי ברפואה זאת ושרי משום איבה או שמא לא שייך כלן מגדל צן לעבודת כוכבים כמו זמילדת ומניקה^א: דרך ועון. דלגת העון א"ר עונש העון: חמשה קרובין למיתה אבא ועמד ב'ו. משמע אפילו עושה אחד מהן בלגד מללא קאלמין עלה דבעין כסדון: דקפני

זיבורא מיחייא לא ח"י אדרכי והכי נשקיה רביעיתא דחלא^א שמוג אפשר דחיי פורתא ומפקיד לביתה א"ר יהושע בן לוי אכל בשר שור בלפת ולן בלבנה כלילי י"ד או ט"ו בתקופת תמוז אחותו אחילו תנא והממלא כריסו מכל דבר אחותו אחילו אמר רב פפא אפי' מתמרי פשיטא סד"א הואיל^א ואמר מר תמרי משבען ומשחנן ומששלשן ומאשרן ולא מפנקן אימא לא קמ"ל^א מאי אחילו א"ר אלעזר אש של עצמות מאי אש של עצמות אמר אב"י אש גרמי מאי אסותיה אמר אב"י אמרה לי אם כולו שקייני תלתא ושבעא ותריסר והאי עד דמתסי כולו שקייני אליבא ריקנא והאי בתר דאכל ושתי ועייל לבית הכסא ונפיק ומשי ידיה ומייתו ליה בונא דשתיתא דטלפחי ובונא דחמרא עתיקא וניגבלינהו בהדי הדדי וניכול וניכרוך בסדיניה וניגניה וליבא דנוקמיה עד דקאי מנפשיה וכי קאי לישקליה לסדיניה מיניה ואי לא הדר עליוהי אמר ליה אליהו לר' נתן * אכול בשליש ושתי שליש והנח שליש לכשתכעוס תעמוד על מילואך תני ר' חייא הרוצה שלא יבא לידי חולי מעיים יהא רגיל במיבול קיץ וחורף יסעודתך שהנאתך ממנה משוך ירך הימנה יואל תשהה עצמך בשעה שאתה צריך לנקבך אמר מר עוקבא האי מאן דשתי מיליא חיורא אחותו ויתק רב חסדא שיתין מיני חמרא הוו מעליא דכולהו סומקא ריחתנא גריעא דכולהו מיליא חיורא אמר רב יהודה האי מאן דרתיב בצפרני ניסן גבי גורא ושייף משחא ונפיק ויתבי בשמשא אחותו ויתק תנו רבנן ה"הקיו דם ושימש מטתו הוויין לו בנים ויתקין הקיו שניהם ושימשו הוויין להן בנים בעלי ראתן אמר רב פפא לא אמרין אלא דלא טעים מידי אבל טעים מידי לית לן בה אמר רבה בר רב הונא יבא מן הדרך^א ושימש מטתו הוויין לו בנים ויתקין תנו רבנן^א הבא מבית הכסא אל ישמש מטתו עד שישהה שיעור חצי מיל מפני ששד בית הכסא מלוה עמו ואם שימש הוויין לו בנים נכפים תנו רבנן המשמש מטתו מעומד אחותו עוית מיושב אחותו דלריא היא מלמעלה והוא מלמטה אחותו דלריא מאי דלריא אמר רבי יהושע בן לוי סם דלריא דדררא מאי דדררא אמר אב"י מוריקא דחוחי רב פפא אליס ובלע ליה רב פפי אליס ושדי ליה אמר אב"י מי שאינו בקי בדרך ארץ ליתי ג' קפיו קורטמי דחוחי ונידוקינהו ונישליקינהו בחמרא ונישתי^א אמר רבי יוחנן הן הן החזירוני לנערותי: שלשה דברים מכחישים כחו של אדם ואלו הן פחד דרך ועון פחד דכתיב ילכי סחרחר עובני כחי דרך דכתיב^א ענה בדרך כחי עון דכתיב^ב כשל בעוני כחי: שלשה דברים מתזין גופו של אדם ואלו הן האכל מעומד ושתה מעומד ושימש מטתו מעומד^א חמשה קרובין למיתה יותר מן החיים ואלו הן אכל ועמד שתה ועמד הקיו דם ועמד ישן ועמד שימש מטתו ועמד: ששה העושה אותן מיד מת ואלו הן הבא בדרך ונתייע^א הקיו דם ונכנס לבית המרחץ ושתה ונשתכר וישן על גבי קרקע ושימש מטתו אמר רבי יוחנן והוא שעשאן כסידרן אמר אב"י כסידרן מת שלא כסידרן חליש איני והא מעורת עבדה ליה לעבדה תלת מינייהו ומית ההוא כחוש הוה: שמונה רובן קשה ומיעוטין יפה ואלו הן דרך ודרך ארץ עושר ומלאכה יין ושינה חמין ויהקות דם שמונה ממעטים את הזרע ואלו הן המלח והרעב והנתק בכייה ושינה על גבי קרקע וגדגדניות וכשות שלא בזמנה והקזת דם למטה כפלים כך יפה למעלה כפלים אמר רב פפא למטה

ענבי האלא. ענבי גפן המודלת גדקל: לתוויא. ילפת: חטיי ארזייתא. חטין גכיס: אמר רב חסדא. על כרזל של פשו"ר חדש: ונישוף. ימשח: לדבר אחר. זרעת: כאלונכי פרסאי. סגולות של פרסיים שמלפין אותן צמי סם המות: דמפקיד אביסיה. וואה על נכסיו: חלא^א שמוג. חומן חזק: מעל דבר. שהוא טוב לו ומתוק לחיבו ואוכל ממנו כל תאוותו מציאו ליה חולי ששמו אחילו: הואיל ואמר מר. שהמרים יפין לגוף כל קד: משחנן. מחממות: משלשן. משלשלות: מאשרן. נותנת כח: ולא מפנקן. אינן מתענגות את הלב להיות איסטניס ואע"פ שן מתוקות: כל שקייני. כל משקין שאלם שמה לרפואה יש להן מניין ימים לשמותם יש מהן ג' יש מהן ו' יש מהן י"ב: בונא דשחיתא דעלפתי. מלא אגרופ מן שחיתא שם מהלל העשו מקמח עדשים ומלח: ונכרוך גופיה בסדיניה כדי שיתחמם גופו ויזיע: וליכא דנוקמיה. ולא יהיה אדם שיקלעו לפי שהזיעה יפה לו: אכול שליש. מלא מעין שליש ושתי שליש והנח שליש צטק ריקס: ולכשתכעוס. וימלא צטק כעס תעמוד על מילואך אבל אם תמלא מעין אכילה ושתי לכשתכעוס תבקע: טעיבול. לטבול ס' בחומן או פת ציין: שהנאתך. שערבה לך: משוך ירך הימנה. שלא תמלא את כריסך: מיליא. יין רע: ויסק. תלשות: ריחתנא. שיש לו ריח טוב מאל: בלפרני. לנכריס: הויין לו. אם נתעברה בזהו תשמיש: צפלי ראסן. חלשים הרבה מתמת שיש להן שרץ צמות כדאמרין כחוצות (דף עו): דלא טעים מידי. בין הקזה לתשמיש: נכפס. טופלין מחמתו חולי: עויס. קרנפ"א: סם דלריא. סם רפואה של דלריא דדררא שמה: קורטמי דחוחי. קרו"ג הגדל בקרקע מווצל צובל האלן: מוריקא דחוחי. קרו"ג הגדל בגדר של חומי שקורין צב"ל: אליס. לועס ציינו: בדרך ארץ. שאין לו כח לשמש: קפיו. כלי מחוק ג' ריעיות: ונדוקינהו. יכתס הדק: לנערותי. נתשמיש: פחד. דלגה שדואג על דבר העמיד כגון עירוד מוונות או פחד ארי וקורין סיינש"א: סחרחר. מוקף דלגה: אכל ועמד. מיד קודם ששהה מעט: העושה אותן. כולן כאלה: מעורב. סם אשה: ומיעוטין יפה. כשיש לאדם מעט מהם יפה לגופו לרפואה וטוב שיהא לו קצת משלל יפה לו כלום: אבל רובן קשה. כשיש לו הרבה: דרך. להלך בדרכים: ודרך ארץ. תשמיש: עושר. מיעוטו יפה ורובו קשה שמצטלו מת"מ ומגביה לבו: חמין. לרחוק ולשמות: נסק. זרעת: גדגדניות. איילנדר"א: שלא בזמנה. לקמיה מפרס: והקוס דם למטה. היא מתעטת כפלים ככולן: למטה

תורה אור השלם

1. לבי שחיתת עובני כחי ואור עיני עם הם און אתי.
2. ענה בדרך כחי קצר קפי. חללים קב כד
3. בי ביון חיי ושנותי באנקה פשל בעוני כחי וצמי עששה. חללים לא א

גליון הש"ס

גמ' אכול שליש ושתי שליש וכו'. ע"י ניה דף דף ע"י מד"ה אכילתו:

מוסף רש"י

זיבורא. זרעת שמוג.
ב'ו. דחלא שמוג.
חומן חזק אגרי"ל בעיני (שם) ומשחנן. מחממות, ומשלשן. משלשלות ומאשרן. מחממות כח כמו (שטיה א) אשור חמון ולא מפנקן. אינן מרות אסטניס על הלב ועין לשם (בחבורה י) אש גרמי. מוליי"ר בלע"ז (ברכות לב.) וריקין. חלשים (כחוצות עו) ויה י"א. בעלי ראתן. שרץ י"ז לו צמותו (שם) חלשים יומר מדי שיש להם שרץ צמות (ויה י"א) הן הן החזירוני לנערותי. הרפואה האמורות למי שאינו כחוש תשמיש, להכיר שוקמי החזירוני לתשמיש רפואה לנערותי לתשמיש (שבת ט"א) אבל ועמד. מהלך לעמוד פתאום אחר שאלל שובני (שם כספ"א).

מי שאחזו פרק שביעי גיטין

יא א מ"י פ"ג מהלכות גירושין הלכה טו סמך עשין נ טו"ע אה"פ סימן קלח סעף ג בה"ב: יב ב ג מ"י ס"ס ה"י"ג טו"ע"ש ס"ס סעף ח: יג ד ה מ"י ס"ס פ"ג הלכה ט סמך ט טו"ע"ש אה"פ סימן ט סעף ל: יד ו ז ח מ"י פ"ג מה"ל רחל ושמיחה נפש הלכה ז: טו טו"ע"ש אה"פ מה"ל גירושין הלכה טז סמך עשין נ טו"ע"ש אה"פ סימן קלח סעף ה:

תוספות ר"ד

אמר כתבו גט לאשתי ואחזו וכי ר"ל אמר כותבין ונותנין לאלתר ור' יוחנן אמר אין כותבין אלא לכשישתפה מ"ט דר"ל דקתני אין דבריו האחרונים כולם ור' יוחנן אמר לך אין דבריו האחרונים כלום דלכי מתציל לא צריך מיהור ולאמלוכי ביה ולעולם אין כותבין אלא לכשישתפה במאי קמפילגי ר"ל מדמה ליה לישן ור' יוחנן מדמה ליה לשטתה קר"ל ר"ל ור' יוחנן הלכה כרבי יוחנן: איני והאמר רב יהודה אמר שמואל שחט בו שנים או רוב שנים מעידים עליו [ומשני] חי הוא וסופו למות: נשתתק בורקין אהו גי פעמים וניחוש דלמא שיחיא דלאו לאו או דהין הך נקטיה אמר רב יוסף בר מנימי אמר רב נחמן דאמרי ליה בסירוגין חד לאו וחד הין חרי לאו וחד הין דבי ר' ישמעאל תנא אומרים לו דבריה של ימות החמה בימות הגשמים ושל ימות הגשמים בימות החמה מאי [ניהו אילימא] גושפי וסדיני וניחוש דלמא קרה אחדיה או חמה אחדיה אלא בפירי:

דקתני אין דבריו האחרונים בלאם. מיתור הלשון דייק דהוא ליה למימר הרי אלו יכתבו ויתנו אי נמי דייק מדלל תנא אין לרין לנדוקי פטם שניה דהוה משמע שממתינים מיהא עד שיטמפה: **ורבי אמר** רבי יוחנן הכי שנים בו. ור"ת השתא דמדמי ליה לאחזו קורדייקוס תקייה ליה ממני דקתני מי שחזו קורדייקוס ואמר כתבו גט לאשתי לא אמר כלום והכא בשחט בו שנים ואמר כתבו הרי אלו יכתבו ויתנו י"ל דהא פשיטא דבשעה שאמר כתבו אכתי דעתא זילתא היא ולא דמי לאחזו קורדייקוס אבל קודם שיכתוב ויתן תתלש ויתקלקל ועל שעת נתינה נראה לו לדמות לאחזו קורדייקוס וקשה לרבי יוחנן דאמר אין כותבין ונותנין עד שיטמפה הקשה הרב רבי אלמנן דלמא פריך לרבי יוחנן לרש לקיש נמי מיקשי דהא טעמא דרש לקיש כהאחזו קורדייקוס משום דסמיה (א) צדיה והכא דלחן סמיה צדיה מודה ר"ל דלחן כותבין ונותנין דמדמי ליה לשוטה ולספרים ללא גרסי ומי אמר רבי יוחנן הכי א"ש דפריך לתרבייהו אי נמי נקט רבי יוחנן משום דקאמר כהילא אין כותבין: **ורבזו** ואמר כתבו גט לאשתי. כגון שאמר לו נכתוב גט לאשתך והרצין נראשו ושמה אין לרין לנדוקי כמו במתניתין משום דלית ציה דעתא זילתא כדלמיתין בסמוך: **התם דעתא צילתא היא**. לא ידע רבינו יתחק עד מתי יחשבו דעתא זילתא דליכא למימר דנדקוהו בשעת נתינת הגט דלחן לא הוה פריך מדי לרבי יוחנן ושמה עד שידע שנטרפה דעתו יחשב דעתא זילתא ונכתב שכיב מרע אומר ר"י דלרין לזכור שלא יתקלקל בין כתיבה לנתינה דלחן נתקלקל בינתיים אפילו נשתתק לבסוף אין מועיל אפי' לרש לקיש דהא לא סמיה צדיה ופעמים ששכיב מרע אינו דעתו ומסתפק אי חשבינן ליה כשוטה או שמה תוננא צעלמא הוא דנקטיה ויטן דמי: **וא"י** ס"קא דעתך חי הוא **אפאי** מעידין בו. דלקלא דמתן דמעידין עליו שכבר מת קאמר ומשני חי וסופו למות לאלתר קודם שימירוהו ב"ד לנישא: **אלא** מעתה יהא גולה על ידו. לשמואל פריך דכיון דקאמר דמת לאלתר הוה לו לגלות ולאו אשעייה דמי הוא וסופו למות פריך דכ"ש אי חשבת ליה כבר מת דקשה טפי דקס"ד דגלות תלי צמת לאלתר ואם לא מת לאלתר אינו גולה דס"ד דכהני תלי דלישקא דכתיב גבי גלות ויפל עליו וימות (נמדנר לה) משמע ליה לאלתר אע"פ שבמיד חייב אפילו לא מת לאלתר יש חילוק בין מיתה לגלות דמפלגי בגלות בין דרך ירידה לדרך עליה ובמיד אין שום חילוק ולית ליה השתא הא דפריך באלו נערות (במבוא דף ג.) ממאי דבמיד ונקא המכה מקטלא ודלמא צשווג ומאי ונקא מגלות דמשמע דחייב גלות אפילו לא מת לאלתר: **ו"י חיישינן שמא** הרוח בלבלתו. דווקא בגלות חיישינן להני טעמי אבל צמוד לעולם חייב ושמה יש שום דרשא גבי גלות כמו שיש חילוק בין גלות למיתה לענין דרך ירידה ועליה והא דמשמע באלו נערות (נס וס סט) כי מוקי ונקא המכה אשוגג דחייב גלות אפי' לא מת לאלתר מיירי צבימא דשישא וכגון דלא פירכס: **בביתא** רשישא או ד"א פירכס. מר חשיב צלנול הרוח קירוב מיתה יותר מפרכוס ומר חשיב פרכוס קירוב מיתה יותר מצלנול הרוח והאמר ולא מחמת דבר אחר אי נמי מר חשיב פירכוס מחמת רוחא משום דכל אדם דרכו לפרכס מחמת שמיטה ומר חשיב צלנול רוח מחמת רוחא משום דלתי ממילא אי נמי לא פליגי הני לישני ואינו חייב אלא צבימא דשישא ולא פרכס והש"ס מפרש נפקותא בין הך טעמי: (שני לעיל דף סו) **בדרקין** אהוה שליש פעמים. פ"י שלש פעמים על לאו ושלש פעמים על הן דהיינו ששה פעמים בין הכל ובגמרא דקאמר וניחוש דלמא שיחיא דלאו לאו נקטיה אי נמי שיחיא דהן הן לאו משום דלא ניבעי תרבייהו דתרייהו ציעין כדפירשנו אלא כלומר וכחד מהן או בללו או בהן אינו דעתו וי"ס דל"ג אי נמי ובידיה וז מפרש בירושלמי כ"ז בודקין לאו והן אומרים לו נכתוב גט לאשתך אומר הן לאמתך אומר לאו (א) ולאחותך אומר לאו לכתך אומר לאו כ"י: **רבי רבי ישמעאל** תנא. אין נראה לומר דפליגי דבידיה דממנ"ל למה לא תועיל אלא דקתני בדיקה עדיפא טפי הכי דליכא למימר ציה דשיחיא דלאו לאו או דהן הן נקטיה שיהא חמה גדולה כיון שאינו טועה בין ימות החמה לימות הגשמים אפילו ציעין שלשה לאו ושלשה הן סירוגין לא צעי: **וניחוש** שמא קרירות אחדיה. ולמה לנו לחשוב כשוטה ונאמר שאינו גט ועגנן אשתו חס: אלא

למטה מן הביצים. כמו צרגלי וצוקי: **למעלה מן הביצים**. ככתבים וצואר ובקילצוס: **כוסבין ונוסבין** גט לאלתר. ואפילו בתוך חוליו הואיל ואמר קודם לכן ולא אמרינן שוטה הוא ואינו יכול לגרש: **אילונוי ציה**. ליעול רשות: **האי מחוסר מעשה**. שצריך רפואה צרה סומקא אגומרי: **לאו סמיה צידן**. אין סם רפואתו צדינו: **מגיד**. מחמתך במתיבות. לשון גדול חילנא (דמיאל ד): **זילתא היא**. זלולה היא דעתו אלא שחש כמו מלהוילא דבר בפיו: **גושפא**. תרגום של מהומה) כלומר דעת מצולבל: **ומי אמר שמואל**. שחט בו שנים כותבין גט לאשתו אלמא גט ממחוי הוא: **מעידין עליו**. שמת להשיא את אשתו: **חי הוא**. וגיטו ממחיי אבל סופו למות לכן מעידין עליו לאחר זמן להשיא את אשתו היכא דלא גירשה: **אלא מעשה**. הואיל וסופו למות: **יהא גולה על ידו**. השחטו צשווג: **הרוח צלנולא**. ואלמלא הרוח לא מת: **הוא קירב אס מיסתו**. על ידי שפירכס ונמלא שלא הרגו זה אבל מכל מקום סופו למות: **שיחיא דלאו לאו נקטיה**. חולי של שגעון המלמדו תמיד להרצין ראשו בהרצנת לאו או הין ואינו משיב על דברי שאלתס: **שיחיא**. השתחויה: **בסירוגין**. ממתינין בין הרכנה לשאינה שעה וחוזרין ושולחין לו אותה שאילה עצמה: **שיחיא דסירוגין**. לשמות ולהרצין צענין זה לשמות: **הכי גרסינן חד לאו וסרין הין וסרין לאו וחד הין**. דכי הך שיחיא לא נקטיה: **אומרים לו**. כשנדוקי אותו על לאו שאולין לו אם מפקש דברים הרואין לו בימות החמה ועכשיו ימות הגשמים: **גלופקרין**. קוט"א צלע"ז: **וסדיני**. אם יכסוהו בצדיני פשתן בימות הגשמים: **דלמא קורא אחדיה**. בימות החמה ואע"פ שמשני הין על הגלופקרין לאו שוטה הוא:

למטה למטה מן הביצים למעלה למעלה מן הביצים וכשות שלא בזמנה תנא כשם שקשה שלא בזמנה כך יפה בזמנה אמר רב פפא זמנה תמוז שלא בזמנה מבת יומי ניסן ויומי תשרי לא מעלו ולא קשו: אמר כתבו גט לאשתי ואחזו קורדייקוס וחדר ואמר אל תכתבו אין דבריו האחרונים כלום: אר"ש בן לקיש כותבין ונותנין גט לאלתר ור' יוחנן אמר "אין כותבין אלא לכשישתפה מ"ט דר"ל דקתני אין דבריו האחרונים כלום ור' יוחנן אמר לך אין דבריו האחרונים כלום דלכי מתציל לא צריך למיהדר אימלוכי ביה ולעולם אין כותבין אלא לכשישתפה במאי קמפילגי ר"ל מדמי ליה לשוטה ומי אמר רבי יוחנן נמי לדימיה לישן ישן לא מחוסר מעשה היא מחוסר מעשה ור"ל נמי נדמיה לשוטה שוטה לא סמיה בידן היא סמיה בידן (ב) בישראל סומקא אגומרי והמרא מרקא ומי אמר ר' יוחנן הכי והואמר רב יהודה אמר שמואל בשחט בו שנים או רוב שנים ויתנו ותניא גיראווהו מוגיד או צלוב על הצליבה ורבזו ואמר כתבו גט לאשתי הרי אלו יכתבו ויתנו ותניא גיראווהו מוגיד או צלוב על הצליבה ורבזו ואמר כתבו גט לאשתי הרי אלו יכתבו ויתנו הכי השתא התם דעתא צילתא היא וכחישותא הוא דאתחילה ביה הכא דעתא שגישתא היא ומי אמר שמואל הכי והאמר רב יהודה אמר שמואל ישחט בו שנים או רוב שנים מעידין עליו ויא ס"ד חי הוא אמאי מעידין עליו "אמרי חי הוא וסופו למות אלא מעתה יהא גולה על ידו אלמא תניא ישחט בו שנים או רוב

שנים ה"ז אינו גולה הא איתמר עלה א"ר הושעיא יחיישינן שמא הרוח בלבלתו אי נמי הוא קירב את מיתתו מאי בינייהו איכא בינייהו דשחטיה בביתא דשישא ופירכס אי נמי דשחטיה בברא ולא פירכס: נשתתק ואמרו לו נכתוב גט לאשתך כ"י: וליחוש דלמא שיחיא דלאו לאו נקטיה אי נמי שיחיא דהן הן נקטיה א"ר יוסף בר מנימי אמר רב נחמן דאמרינן ליה בסירוגין וליחוש דלמא שיחיא דסירוגין נקטיה דאמרינן ליה חד לאו וחרין הן וחרין לאו וחד הן דבי רבי ישמעאל תנא 'אומרים לו דברים של ימות החמה בימות הגשמים ושל ימות הגשמים בימות החמה מאי ניהו אילימא גלופקרין וסדיני ליחוש דלמא קורא אחדיה א"ג חמה אחדיה אלא למות פריך דכ"ש אי חשבת ליה כבר מת דקשה טפי דקס"ד דגלות תלי צמת לאלתר ואם לא מת לאלתר אינו גולה דס"ד דכהני תלי דלישקא דכתיב גבי גלות ויפל עליו וימות (נמדנר לה) משמע ליה לאלתר אע"פ שבמיד חייב אפילו לא מת לאלתר יש חילוק בין מיתה לגלות דמפלגי בגלות בין דרך ירידה לדרך עליה ובמיד אין שום חילוק ולית ליה השתא הא דפריך באלו נערות (במבוא דף ג.) ממאי דבמיד ונקא המכה מקטלא ודלמא צשווג ומאי ונקא מגלות דמשמע דחייב גלות אפילו לא מת לאלתר: **ו"י חיישינן שמא** הרוח בלבלתו. דווקא בגלות חיישינן להני טעמי אבל צמוד לעולם חייב ושמה יש שום דרשא גבי גלות כמו שיש חילוק בין גלות למיתה לענין דרך ירידה ועליה והא דמשמע באלו נערות (נס וס סט) כי מוקי ונקא המכה אשוגג דחייב גלות אפי' לא מת לאלתר מיירי צבימא דשישא וכגון דלא פירכס: **בביתא** רשישא או ד"א פירכס. מר חשיב צלנול הרוח קירוב מיתה יותר מפרכוס ומר חשיב פרכוס קירוב מיתה יותר מצלנול הרוח והאמר ולא מחמת דבר אחר אי נמי מר חשיב פירכוס מחמת רוחא משום דכל אדם דרכו לפרכס מחמת שמיטה ומר חשיב צלנול רוח מחמת רוחא משום דלתי ממילא אי נמי לא פליגי הני לישני ואינו חייב אלא צבימא דשישא ולא פרכס והש"ס מפרש נפקותא בין הך טעמי: (שני לעיל דף סו) **בדרקין** אהוה שליש פעמים. פ"י שלש פעמים על לאו ושלש פעמים על הן דהיינו ששה פעמים בין הכל ובגמרא דקאמר וניחוש דלמא שיחיא דלאו לאו נקטיה אי נמי שיחיא דהן הן לאו משום דלא ניבעי תרבייהו דתרייהו ציעין כדפירשנו אלא כלומר וכחד מהן או בללו או בהן אינו דעתו וי"ס דל"ג אי נמי ובידיה וז מפרש בירושלמי כ"ז בודקין לאו והן אומרים לו נכתוב גט לאשתך אומר הן לאמתך אומר לאו (א) ולאחותך אומר לאו לכתך אומר לאו כ"י: **רבי רבי ישמעאל** תנא. אין נראה לומר דפליגי דבידיה דממנ"ל למה לא תועיל אלא דקתני בדיקה עדיפא טפי הכי דליכא למימר ציה דשיחיא דלאו לאו או דהן הן נקטיה שיהא חמה גדולה כיון שאינו טועה בין ימות החמה לימות הגשמים אפילו ציעין שלשה לאו ושלשה הן סירוגין לא צעי: **וניחוש** שמא קרירות אחדיה. ולמה לנו לחשוב כשוטה ונאמר שאינו גט ועגנן אשתו חס: אלא

(א) לעיל ס"ו. (ב) ימות ק"כ. (א) [מסתמא לפ"ה]. (ד) ס"א גושפאך ונערון ערך נפק גורם גושפאך פ"י הן גלופקרין. (ה) [נדברים כח]. (ו) ויע"ע מ"ס' כמותות ג: ד"ה דלמא תמוז ימות ק"כ: ד"ה אלא מעשה ה"ה חיישין ותמוז שבעות לז. ד"ה על פ"א. (י) פ"י בין כל פעם אומרים לו לאמתך ואומר הן.

גליון הש"ס

תוס' ד"ה חיישינן. ע"י שבעות ד' לז ע"א תוס' ד"ה על פ"א מע"ס:

הגהות הב"ח

(א) תוס' ד"ה ומי אמר וכו' משום דסמיה בידן והכי לאין סמיה בידן מודה: (ב) ר"ה נדוקין וכו' לאמתך אומר לאו לאשתך אומר לאו לאחותך אומר לאו לאשתך אומר הן

לעני רש"י

ק"ט"א [ק"ר"ט]. מפ"ל.

מוסף רש"י

סומקא. כמות וע"ל ס"ז. מרקא. מוגז כמים הרבה (ס"ט).

